

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Arbitraal vonnis van 16 april 2018

Kenmerk: 18/01

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:
mr. R.J.B. Boonekamp, wonende te Arnhem, voorzitter,
dr. L.P.A. Bom, wonende te Vught,
drs. J.M.L. Ensing, wonende te Breda,
bijgestaan door mr. H.G. van Soolingen, griffier,
heeft het navolgende vonnis gewezen in de zaak van

1. **A.**,
wonende te Z.,
 2. **B.**,
wonende te Z.,
- eisers,
gemachtigde: mr. H.J. Smit,

tegen:

1. de besloten vennootschap **C.**, voorheen de besloten vennootschap **D.**,
gevestigd te Y.,
 2. de besloten vennootschap **E.**,
gevestigd te Y.,
- verweersters,
gemachtigde: mr. T.A.M. van den Ende.

Partijen worden hierna aangeduid als eisers en afzonderlijk als eiser sub 1 en eiseres sub 2 en verweersters en afzonderlijk als het F. en G..

1. De procedure

- 1.1 Eisers hebben met een brief van 30 december 2017 deze procedure aanhangig gemaakt. Met een memorie van eis van 30 december 2017 hebben zij het Scheidsgerecht verzocht bij arbitraal vonnis verweersters hoofdelijk te veroordelen om aan eiser sub 1 te betalen:

primair

- 1) een bedrag van € 95.324,- aan goodwill;
- 2) een bedrag van € 100.000,- uit het Transitiefonds;
- 3) een bedrag van € 250.000,- aan gederfde inkomsten over de periode van 2007 tot en met 2017;
- 4) de wettelijke rente over deze bedragen vanaf het begin van de arbitrage tot de voldoening;

subsidiar

- 5) een bedrag dat het Scheidsgerecht redelijk en billijk voorkomt;
- 6) de wettelijke rente over dit bedrag vanaf het begin van de arbitrage tot de voldoening;

om aan eiseres sub 2 te betalen:

primair

- 7) een bedrag van € 100.000,- uit het Transitiefonds;
- 8) een bedrag van € 250.000,- aan gedeerde inkomsten over de periode van 2007 tot en met 2017;
- 9) de wettelijke rente over deze bedragen vanaf het begin van de arbitrage tot de voldoening;

subsidiar

- 10) een bedrag dat het Scheidsgerecht redelijk en billijk voorkomt;
- 11) de wettelijke rente over dit bedrag vanaf het begin van de arbitrage tot de voldoening;

en om aan eisers te betalen:

- 12) de kosten van de arbitrage.

Bij deze memorie zijn 20 producties (genummerd 1-20) gevoegd.

- 1.2 Verweersters hebben met een memorie van antwoord, gedateerd 29 januari 2018, verweerd. Bij deze memorie zijn zes producties (genummerd 1-6) gevoegd.
- 1.3 Bij akte van 26 maart 2018 heeft de gemachtigde van verweersters drie nadere producties, genummerd 7-9, ingezonden.
- 1.4 Bij akte van 27 maart 2018 heeft de gemachtigde van eisers zeven nadere producties, genummerd 21-27, ingezonden. Bij deze akte hebben eisers meegedeeld dat zij de publiekrechtelijke rechtspersoon H.(hierna: O.) hebben opgeroepen om als verweerder in deze procedure te verschijnen. Bij deze akte hebben eisers verder de eis vermeerderd in die zin dat de grondslag van de vordering ook is gebaseerd op een toerekenbare tekortkoming van verweersters en dat eisers het Scheidsgerecht ook verzoeken voor recht te verklaren dat O. toerekenbaar is tekortgeschoten in de zin van art. 6:74 BW.
- 1.5 Bij akte van 29 maart 2018 heeft de gemachtigde van verweersters een productie, genummerd 10, ingezonden.
- 1.6 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 4 april 2018. Eisers zijn daar in persoon verschenen, met hun gemachtigde. Aan de zijde van verweersters waren aanwezig I.(bestuurder van het F.), J. (manager Finance en Control van het F.), K. (kantoor-genoot van de gemachtigde van verweersters) en de gemachtigde van verweersters.

2. Samenvatting van het geschil

- 2.1 Eisers zijn chirurgen. Eiseres sub 2 heeft met ingang van 1 oktober 1996 een toelatingsovereenkomst gesloten met de stichting F. en L., een rechtsvoorganger van het F., eiser sub 1 met ingang van 1 oktober 2001. Eisers vormden, tezamen met een derde chirurg, M. (hierna: M.), de vakgroep chirurgie van het F..

- 2.2 De N. (hierna: N.) heeft in 2002 een visitatie bij de vakgroep chirurgie van het F. uitgevoerd. Een van de adviezen van N. was om de vakgroep chirurgie uit te breiden van drie fte naar vier fte.
- 2.3 De medisch specialisten van het F. en de besturen van het F. en het O. hebben in 2004/2005 besloten tot samenwerking tussen hun beider ziekenhuizen. In dat kader is onder meer een medisch bedrijfsplan opgesteld voor het F. en is besloten de rechtsvorm van het F. te wijzigen in een besloten vennootschap, met als enig aandeelhouder het O..
- 2.4 Bij de gesprekken over samenwerking tussen beide ziekenhuizen zijn ook de inkomensverschillen tussen de vrijgevestigde medisch specialisten van het F. enerzijds en de medische specialisten in loondienst van het O. anderzijds aan de orde gekomen. De medisch specialisten van het F. en de besturen van beide ziekenhuizen hebben in dat kader op 3 maart 2005 een "onderhandelingsakkoord raamwerk arbeidsvoorwaarden medisch specialisten F. 2005" (hierna: het onderhandelingsakkoord) gesloten. Het onderhandelingsakkoord luidt, voor zover hier van belang, als volgt:

"[...]

1.1 Medisch Specialisten in loondienstverband

[...]

In oktober 2004 is de medische staf van het F. geïnformeerd over de ontwikkeling van een honorariumvoorstel [...]. Bij dit voorstel is de medische staf verzekerd dat werken voor eigen rekening en risico tot de mogelijkheden zou blijven behoren. Deze optie is uitgewerkt in de tweede optie van het raamwerk. Overigens dient nadrukkelijk vermeld te worden dat deze niet de voorkeur geniet van de beide besturen.

[...]

1.2 Goodwillvrijmaken van de praktijk

Om te voldoen aan het uitgangspunt dat binnen de BV F. de mogelijkheid om voor eigen rekening en risico te werken zou blijven bestaan is de optie voor het goodwillvrij maken van de praktijk opgenomen.

2 Raamwerk

Bij de totstandkoming van de BV F. krijgen de medisch specialisten, die op 3 maart 2005 op basis van een toelatingsovereenkomst een eigen praktijk uitoefenen in het F., eenmalig de keuze tussen het goodwillvrij maken van de praktijk waarbij opvolgers te zijner tijd in loondienst zullen komen en een loondienstverband bij het F. waarbij het totale honorarium bestaat uit een gegarandeerd basissalaris gebaseerd op de R. regeling met een aantal toeslagen, zoals in de onderstaande paragrafen geregeld.

[...]

2.1.3 De afkoopsom

Indien het standaardpraktijksalaris op jaarbasis hoger is dan het R., maximale trede salaris, inclusief de dienstentoeelage, wordt een afkoopsom uitbetaald. De afkoopsom wordt vastgesteld door het standaardpraktijksalaris te verminderen met het salaris op basis van R. maximale trede (inclusief vakantietoelage en dienstentoeslag) en dit bedrag te vermenigvuldigen met 1/3 van het aantal jaren tussen de datum van inwerkingtreding van deze regeling en de eerste dag van de maand waarin de medisch specialist 62 jaar wordt. [...]

2.2 Goodwillvrijmaken van de praktijk

Indien de medisch specialist niet in loondienst treedt wordt de praktijk goodwillvrij gemaakt, doordat de BV F. aan de vrijgevestigde medisch specialisten die deze optie kiezen, de goodwillaanspraken op de volgende wijze zal vergoeden.

[...]

2.3 Uitbetaling goodwill

De goodwill wordt uitbetaald in de maand nadat de medisch specialist zijn praktijk heeft beëindigd door beëindiging van de toelatingsovereenkomst

- 1. als gevolg van zijn pensionering op of na 62 jarige leeftijd*
- 2. als gevolg van zijn arbeidsongeschiktheid*
- 3. als gevolg van zijn overlijden*
- 4. als gevolg van strategische keuzes van de BV F., waardoor de formatieplaats van de medisch specialist is komen te vervallen.*

In overleg en uitgaande van goed werkgeverschap kan ook eerder tot uitbetaling van de goodwill overgegaan worden in de maand nadat de medisch specialist zijn praktijk heeft beëindigd door beëindiging van de toelatingsovereenkomst.

[...]”

- 2.5 De rechtsvorm van het F. is op 29 augustus 2005 gewijzigd in een besloten vennootschap. Het O. is enig aandeelhouder van het F..
- 2.6 Eisers en M. zijn op 1 januari 2007 in loondienst getreden van het F.. Het F. heeft op grond van artikel 2.1.3 van het Onderhandelingsakkoord een afkoopsom van € 140.351,- aan eiser sub 1 betaald. De overige 47 medisch specialisten van het F. zijn niet in loondienst van het F. getreden en (dus) vrijgevestigd gebleven.
- 2.7 N. heeft in februari 2007 een visitatie bij de vakgroep chirurgie van het F. uitgevoerd en de aanbeveling gedaan om de vakgroep uit te breiden met een vierde fte. Vanaf 1 juli 2007 is die vierde fte (tijdelijk) ingevuld.
- 2.8 De vakgroep chirurgie van het F., de afdeling chirurgie van het O. en de besturen van beide ziekenhuizen hebben op 3 november 2008 een "Intentieovereenkomst tot samenwerking" (hierna: de Intentieovereenkomst) gesloten. Uit de Intentieovereenkomst blijkt dat partijen een verregaande en structurele samenwerking beoogden.
- 2.9 N. heeft in januari 2010 een tussentijdse visitatie bij de vakgroep chirurgie van het F. uitgevoerd en de eis gesteld dat de vakgroep structureel zou worden uitgebreid met een vierde fte. Vanaf oktober 2011 is de vierde fte structureel ingevuld.
- 2.10 De beoogde verregaande en structurele samenwerking tussen het F. en het O. is nauwelijks van de grond gekomen. Bij brief van 31 januari 2011 heeft P. (hierna: P.), hoofd van de afdeling heelkunde van het O., aan de vakgroep chirurgie van het F. bericht dat het door gewijzigde omstandigheden de voorkeur verdient minder te streven naar maximale integratie en meer de nadruk te leggen op samenwerking met behoud van eigen zelfstandigheid en identiteit.
- 2.11 Het door het F. geëxploiteerde ziekenhuis is in de periode van 2011 tot 2015 voor € 28.000.000,- gerenoveerd. Het F. is, omdat het in financieel zwaar weer was komen te verkeren, in 2015 een samenwerkingsverband aangegaan met vier ziekenhuizen in de regio, waaronder het Q.. Het door het F. geëxploiteerde ziekenhuis is per 1 oktober 2017 opgehouden.

den te bestaan; in het gebouw is alleen nog een poliklinisch centrum actief. Eisers en M. zijn per die datum overgegaan naar het Q.. Aan de medisch specialisten van het F. die vanaf 2005 vrijgevestigd waren gebleven, heeft het F. een op het Onderhandelingsakkoord gebaseerd bedrag aan goodwill uitgekeerd.

- 2.12 Aan de medisch specialisten van het F. die in 2015 vrijgevestigd waren en vervolgens in loondienst zijn getreden, is een subsidie van maximaal € 100.000,- uit het Transitiefonds toegekend.

3. De partijen, de bevoegdheid en de beoordelingsmaatstaf

- 3.1 De bevoegdheid van het Scheidsgerecht ter zake van het geschil tussen eisers en het F. vloeit voort uit enerzijds art. 27 van de toelatingsovereenkomsten die zij hadden voordat eisers in loondienst traden en anderzijds art. 17 van de arbeidsovereenkomsten in verbinding met art. 7.5.3 van de toenmalige R.. De bevoegdheid tussen deze partijen is ook niet in geschil.
- 3.2 In het geschil tussen eisers en G. is het Scheidsgerecht niet bevoegd. Niet gebleken is dat tussen eisers en G. ooit enige overeenkomst heeft bestaan waarin arbitrage voor het Scheidsgerecht is overeengekomen.
- 3.3 Op 27 maart 2018 heeft de raadsman van eisers een processtuk ingediend waarin is gesteld dat het H. in de onderhavige arbitrage is opgeroepen als partij. De raadvrouw van de verweersters heeft zich daartegen verzet en te kennen gegeven dat deze entiteit (volgens het handelsregister genaamd: S.(S.)) niet zal verschijnen en dat het Scheidsgerecht bovendien onbevoegd zou zijn bij gebreke van een overeenkomst tot arbitrage tussen eisers en S.. Noch de wettelijke bepalingen omtrent arbitrage noch het arbitragereglement van het Scheidsgerecht bieden grond voor het op deze wijze oproepen van een derde in een aanhangige arbitrage. Voor zover dat naar voorbeeld van art. 118 Rv onder omstandigheden al mogelijk zou moeten worden geacht, kan dat in geen geval indien zoals hier tussen de eisers en die derde een overeenkomst tot arbitrage ontbreekt. Het O./S. is dus geen partij in dit geding.
- 3.4 Volgens art. 25 leden 1 en 2 Arbitragereglement worden geschillen beslecht bij arbitraal vonnis naar de regelen des rechts, tenzij de partijen zijn overeengekomen dat het Scheidsgerecht zal beslissen bij wege van bindend advies en/of als goede personen naar billijkheid. Niet is gebleken dat de partijen bindend advies en/of beslissing als goede personen naar billijkheid zijn overeengekomen.

4. De beoordeling

- 4.1 De kern van de klacht van eisers in dit geschil is dat zij destijds in 2007 ervoor hebben gekozen om hun positie als vrijgevestigde medisch specialist in het F. op te geven en in plaats daarvan een arbeidsovereenkomst met het F. aan te gaan, terwijl hen dit niet heeft gebracht wat zij daarvan verwachtten. Volgens eisers was het nodig om een samenwerking aan te gaan met de chirurgen van het O. om zo de benodigde uitbreiding van hun vakgroep chirurgie met één fte te kunnen realiseren. Voor het aangaan van die samenwerking was het nodig om in loondienst te gaan van het F. omdat de chirurgen van het O. dit verlangden omdat zij (ook) in loondienst waren. De beoogde samenwerking, die was uitgewerkt in een intentieovereenkomst tot samenwerking van november 2008, is echter niet van de grond gekomen en in 2011 door het O. met terugtrekkende bewegingen beëindigd. Eisers verwachtten dat zij door middel van deze samenwerking tot hun pensioen in het F. zouden kunnen blijven

werken. In werkelijkheid is het F. in 2017 gesloten en zijn eisers nu in loondienst gekomen van het Q..

- 4.2 De vorderingen van eisers zijn in de eerste plaats gebaseerd op de gedachte dat zij door toedoen van het F. in 2007 de keuze voor loondienst hebben gemaakt en hun verwachtingen door toedoen van het F. niet zijn uitgekomen. Zij willen daarom via schadevergoeding worden gebracht in de (financiële) toestand waarin zij zouden hebben verkeerd indien zij vrijgevestigd waren gebleven, zoals alle andere medisch specialisten in het F.. Eisers hebben voor hun vorderingen verschillende juridische grondslagen aangevoerd die hierna nog aan de orde zullen komen. Bij de beoordeling staat voorop dat het doen van een keuze met bepaalde verwachtingen voor de toekomst steeds de kans inhoudt dat die verwachtingen niet zullen uitkomen. De keuze wordt gedaan in omstandigheden zoals die op dat moment zijn en verwachtingen zijn op die omstandigheden gebaseerd. Maar omstandigheden kunnen veranderen en de werkelijkheid van tegenwoordig is dat omstandigheden vaak en snel veranderen. Dat verwachtingen niet zullen uitkomen is in beginsel voor risico van degene die een bepaalde keuze maakt, tenzij er een goede grond is waarom dat voor rekening van een ander behoort te komen. Daarvoor zal in het algemeen nodig zijn dat feitelijk blijkt dat die ander te verwijten valt dat degene die de keuze maakte op het verkeerde been is gezet of dat de verwachtingen niet bewaarheid zijn geworden. Het ligt op de weg van eisers duidelijk te maken welk handelen of nalaten zij het F. in dit opzicht precies verwijten. Dat is echter niet uit de verf gekomen.
- 4.3 In de eerste plaats zijn er geen concrete feiten of omstandigheden gesteld of gebleken waaruit geconcludeerd zou kunnen of moeten worden dat het F. in de periode van 2005-2007 wist of behoorde te weten dat een samenwerking met het O. en in het bijzonder tussen de vakgroepen chirurgie van het F. en het O. niet een reële kans van slagen had of niet van de grond zou komen en dat het O. na betrekkelijk korte tijd, in 2011, reeds een heel ander idee over de samenwerking en de toekomst van het F. zou krijgen. Evenmin zijn concrete feiten en omstandigheden gesteld of gebleken waaruit moet worden afgeleid dat het F. er de hand in heeft gehad dat de beoogde samenwerking met het O. en de intentieovereenkomst tot samenwerking van november 2008 niet tot een langdurige samenwerking hebben geleid. Ook hebben eisers niet geconcretiseerd wat het F. in 2011 of eerder precies had kunnen doen en behoren te doen, maar heeft nagelaten, om ervoor te zorgen dat de intentieovereenkomst onverkort zou worden nageleefd door (de vakgroep chirurgie van) het O.. Het is ook niet duidelijk of en in hoeverre het F. het in zijn macht had naleving van de intentieovereenkomst ten behoeve van eisers te verlangen of af te dwingen. Geconstateerd moet overigens worden dat eisers tegen de feitelijke beëindiging van de samenwerking in 2011 zelf ook niets hebben ondernomen, noch jegens O. noch jegens het F.. Eisers zijn toen in loondienst verder gegaan kennelijk zonder protest ertegen dat hun keuze daarvoor niet tot de beoogde (langdurige) samenwerking had geleid. Het is ook niet zonder meer aannemelijk dat eisers door de koerswijziging in 2011 in een nadeliger positie zijn gekomen. De belangrijkste drijfveer voor de samenwerking en de keuze voor loondienst in 2007 lijkt te zijn geweest dat op deze wijze de uitbreiding van de vakgroep chirurgie met één fte kon worden gerealiseerd. Die uitbreiding was volgens visitatiecommissies nodig en zou dus gerealiseerd moeten worden om op den duur als zelfstandige vakgroep door te kunnen blijven gaan. Geconstateerd moet worden dat die uitbreiding in 2011, ondanks de terugtred van O., in het F. heeft plaatsgevonden, waarmee dat probleem ook zonder de beoogde samenwerking was opgelost, terwijl het overigens de vraag is of eisers dat probleem in vrije vestiging hadden kunnen oplossen.
- 4.4 Zonder concrete feiten en omstandigheden zoals hiervoor bedoeld, blijft er weinig anders over dan de slotsom dat het in en met het F. anders is gelopen dat eisers hadden verwacht en graag hadden gezien. Dat heeft er ongetwijfeld mee te maken dat het F. in problemen

verkeerde om als zelfstandig ziekenhuis te kunnen blijven voortbestaan. Vanaf de overname in 2005 door O. hebben kennelijk regelmatig koerswijzigingen in het beleid plaatsgevonden. Misschien is het beleid niet erg standvastig geweest. Dat er vanaf 2005 reeds (heimelijk) is gekoerst op de sluiting van het F. zoals die in 2017 heeft plaatsgevonden, kan anders dan eisers kennelijk veronderstellen niet worden aangenomen, nog daargelaten in hoeverre het F. daarvan een verwijt te maken zou zijn. Een dergelijke koers strookt niet met het gegeven dat in 2008 betrekkelijk nauwkeurig is uitgewerkt hoe de samenwerking eruit ging zien en evenmin met het gegeven dat na 2011 nog een grote renovatie van het gebouw van het F. heeft plaatsgevonden. Niet kan worden vastgesteld dat de uiteindelijke sluiting in 2017 in de periode 2005-2007 reeds was te voorzien. Onder deze omstandigheden is er geen grond waarom het F. eisers zou moeten vrijwaren van de eventuele nadelige gevolgen van hun keuze voor loondienst afgezet tegen de situatie dat zij vrijgevestigd waren gebleven.

4.5 Uitgaande van het voorgaande overweegt het Scheidsgerecht met betrekking tot de door eisers aangevoerde juridische grondslagen voor hun vorderingen als volgt. Het beroep op bedreiging (art. 3:44 lid 2 BW) faalt omdat niet valt in te zien dat het F. eisers heeft bewogen tot de keuze voor loondienst door onrechtmatige bedreiging met nadeel in persoon of goed. Het onderhandelingsakkoord 2005 liet de mogelijkheid open om vrijgevestigd te blijven. Eisers kozen voor loondienst, afgezien van mogelijke andere beweegredenen, om via samenwerking met O. uitbreiding met één fte te bewerkstelligen. Dat was hun keuze. Van een geslaagd beroep op dwaling (art. 6:228 BW) kan geen sprake zijn omdat uit het voorgaande niet anders kan worden geconcludeerd dan dat eisers teleurgesteld zijn in een toekomstverwachting (art. 6:228 lid 2 BW) en niet een verkeerde voorstelling hadden van omstandigheden zoals die op het moment van het sluiten van de overeenkomst waren. Los hiervan hebben eisers ook niet duidelijk gemaakt welke overeenkomst zij vernietigd zouden willen zien. Ter zitting heeft de raadsman van eisers verklaard dat het niet de arbeidsovereenkomsten betreft, maar de intentieovereenkomst. Het valt echter niet in te zien dat een eventuele vernietiging van de intentieovereenkomst tot toewijzing van het gevorderde zou kunnen leiden. Het beroep op de vernietigbaarheid zou overigens ook zijn verjaard, zoals het F. terecht heeft aangevoerd. Een toerekenbare tekortkoming van het F. in de nakoming van enige overeenkomst kan blijkens het voorgaande ook niet worden vastgesteld. Evenmin kan worden geoordeeld dat het naar de maatstaven van redelijkheid en billijkheid in de gegeven omstandigheden onaanvaardbaar zou zijn als eisers niet zouden worden gecompenseerd op de wijze zoals door hen is gevorderd. In dit verband kan ook niet zonder meer worden aangenomen dat eisers financieel veel slechter af zijn geweest door gebruikmaking van de loondienstregeling dan zij waren geweest indien zij in vrije vestiging waren blijven werken.

4.6 Eisers hebben met een beroep op het gelijkheidsbeginsel nog betoogd dat zij op gelijke wijze als de vrijgevestigde specialisten in het F. voor verlies van goodwill behoren te worden gecompenseerd. Ook het beroep daarop kan niet slagen. Eisers hebben destijds niet de keuze gemaakt om vrijgevestigd te blijven met goodwillvrij maken van hun praktijk, zoals in het onderhandelingsakkoord is voorzien. Degenen die daarvoor wel hebben gekozen krijgen nu bij de sluiting van het F. kennelijk hun goodwill uitbetaald overeenkomstig hetgeen daaromtrent is bepaald in het onderhandelingsakkoord. In de gegeven omstandigheden moet worden aangenomen dat hun formatieplaatsen zijn komen te vervallen als gevolg van strategische keuzes van het F., zoals bedoeld onder 2.3 lid 4 van het onderhandelingsakkoord. Het Scheidsgerecht kan niet vaststellen dat de vrijgevestigde medisch specialisten in 2017 in staat zijn gesteld een andere keuze te maken dan zij destijds hebben gedaan. De regeling in het onderhandelingsakkoord waarvoor eisers hebben gekozen kende bijzonder gunstige arbeidsvoorwaarden en de uitbetaling van een afkoopsom ter hoogte van een bedrag zoals in het onderhandelingsakkoord is geregeld. Die afkoopsom is aan eisers uitbetaald. Voor eiser sub 1 bedroeg die minder dan voor anderen, maar dat is een gevolg van de wijze waarop die afkoopsom volgens het onderhandelingsakkoord aan de hand van leeftijd zou worden bere-

kend. Daarover hebben de partijen bij dat akkoord overeenstemming bereikt en daarmee zijn de eisers bij hun keuze voor de loondienstregeling akkoord gegaan. Zij hebben precies gekregen waarop zij recht hadden volgens dat akkoord. De vergelijking met de vrijgevestigde specialisten gaat niet op. Die hebben gekozen voor uitbetaling van hun goodwill overeenkomstig het onderhandelingsakkoord; eisers voor financiële voordelen van loondienst in combinatie met een afkoopsom. Hun aanspraken op uitbetaling van goodwill hebben zij daarmee prijsgegeven. Dat de goodwill die vrijgevestigde specialisten uitbetaald krijgen hoger is dan de afkoopsom die eisers hebben ontvangen of in ieder geval eiser sub 1, is een gevolg van de keuze voor de ene of de andere regeling in het onderhandelingsakkoord.

- 4.7 Daarnaast is er de kwestie van de vergoeding uit het Transitiefonds. Dat is een door de overheid in 2015 ingesteld fonds om het goodwillvrij maken van praktijken te bevorderen. De vrijgevestigde medisch specialisten in het F. die hun vrije vestiging opgeven, kunnen kennelijk aanspraak maken op een (extra) uitkering uit dat fonds. Of zij daarop terecht aanspraak maken nu zij reeds veel eerder hebben gekozen voor het goodwillvrij maken van hun praktijk kan het Scheidsgerecht niet beoordelen en staat hier ook niet ter beoordeling. Niet kan worden aangenomen dat eisers, die reeds in 2007 in loondienst zijn gegaan en toen hun aanspraken op goodwill hebben prijsgegeven tegen onder andere uitbetaling van een afkoopsom, alsnog jegens het F. aanspraak kunnen maken op een uitkering uit een transitiefonds dat pas vele jaren later in andere omstandigheden is ingesteld.
- 4.8 Gezien het voorgaande kan niet worden gezegd dat eisers door het F. thans ten onrechte anders worden behandeld dan de vrijgevestigde medisch specialisten omdat de omstandigheden van eisers en die van de vrijgevestigde specialisten niet gelijk zijn. Een van de klachten van eisers is dat het F. steeds heeft geweigerd hierover een gesprek aan te gaan en zich enkel en alleen op het standpunt heeft gesteld dat eisers maar naar een advocaat moesten gaan. Het F. heeft dat niet betwist en niet een goede grond aangevoerd waarom een gesprek is afgewezen. Het had het F. bepaald gesierd in te gaan op het verzoek om een gesprek met eisers, die zich klaarblijkelijk met toewijding vele jaren voor het F. hebben ingezet, ook al bestaat er voor hun eisen zoals die in dit geding zijn ingesteld geen grond. Een gesprek, zoals van een goed werkgever in de gegeven omstandigheden had mogen worden verwacht, zou een procedure als de onderhavige wellicht hebben kunnen voorkomen. Het Scheidsgerecht vindt hierin aanleiding om te bepalen dat de kosten van het Scheidsgerecht die door eisers zijn voorgeschoten voor de helft moeten worden gedragen door het F. en dat de partijen overigens ieder hun eigen kosten van rechtsbijstand moeten dragen. De kosten van het Scheidsgerecht worden vastgesteld op € 7.757,87 en op het door eisers gedeponeerde voorschot verhaald.

5. De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het volgende arbitrale vonnis, beslissende naar de regelen des rechts.

- 5.1 Het Scheidsgerecht verklaart zich onbevoegd om van de vorderingen tegen G. kennis te nemen.
- 5.2 De vorderingen van eisers tegen het F. worden afgewezen.
- 5.3 De kosten van het Scheidsgerecht worden bepaald op € 7.757,87 en zullen op het door eisers gedeponeerde voorschot worden verhaald. Het F. wordt veroordeeld om de helft daarvan ad € 3.878,93 aan eisers te betalen.

5.4 Beide partijen zullen voor het overige ieder hun eigen kosten van rechtsbijstand moeten dragen.

Aldus vastgesteld te Utrecht op 16 april 2018.